

ENGEL

ENGEL

ISA HOES & VLINDER KAMERLING

ILLUSTRATIES: MARIËLLA VAN DE BEEK

kluitman

NUR 283/W061601

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXVI Tekst: Isa Hoes & Vlinder Kamerling

© MMXVI Illustraties: Mariëlla van de Beek

Omslagontwerp: Sanneke Prins, Sproud Amsterdam

Opmaak binnenwerk: Erica Holema.

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Bisseling Literair Agentschap te Amsterdam.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

1

VRJDAG(HTEND, 7.01 VUR

Engel ligt in bed en staart voor zich uit. Het is weer zo'n dag, denkt ze. Ze wil niet uit bed, ze wil niet naar school, ze wil niet naar buiten, ze wil... niets?

Het zonlicht piept door haar gordijnen de kamer in en ze knijpt haar ogen tot spleetjes zodat ze door haar wimpers heen haar domein bekijkt. Ze zou haar kamer eens moeten veranderen. Alles is wit, dat vond haar moeder wel zo makkelijk. Maar Engel is er wel een beetje klaar mee. Ze wil iets anders, meer kleur misschien? Haar moeder vroeg laatst of ze niet een andere, grotere kamer wilde. Ze mocht bijvoorbeeld wel haar vaders werkkamer, die hij nooit gebruikt, maar dat wilde Engel niet. Ze vindt het hier fijn, hier voelt ze zich veilig. Ze slaapt al bijna haar hele leven in deze kamer. Alleen het eerste jaar sliep ze bij haar ouders, in een wiegje naast haar moeders bed. Ze was een slechte slaper. Als ze lawaai begon te maken, hoefde haar moeder alleen maar haar hand in het wiegje te leggen en dan werd ze meteen rustig. Maar na een jaar had haar vader er ineens

genoeg van gehad. Ze moest naar haar eigen kamertje, het was klaar met dat getut.

‘Engel,’ roept haar moeder van beneden, ‘ben je wakker?’

‘Neeeee...’ Engel trekt kreunend haar kussen over haar hoofd.

‘Het ontbijt staat klaar, we moeten zo weg.’

Shit, da’s waar. Helemaal vergeten. Vandaag gaan haar ouders naar een congres in Zwitserland. Ze krijgen een of andere prijs. Waarvoor weet ze niet meer precies, dat soort informatie gaat haar ene oor in en het andere weer uit voordat het ergens is opgeslagen. Haar ouders zeggen altijd dat dat niet zo is, dat het wél ergens zit, maar dat ze geen zin heeft om het op te zoeken. Als ze daarover beginnen, verandert Engel altijd snel van onderwerp.

Engel springt uit bed, doet een oude kimono van haar moeder aan en rent de trap af naar de keuken. In de deuropening blijft ze even staan en kijkt naar haar ouders. Aan de grote keukentafel zit haar moeder met, zoals altijd, een bord vol fruit en een groentesapje voor zich en om haar heen stapels papieren. Engel kan zich niet herinneren dat de tafel ooit leeg is geweest. Altijd als ze beneden komt, of het nou ochtend is, middag, of als ze ’s nachts niet kan slapen: de tafel ligt vol met papieren en foto’s. Allemaal werk van haar ouders, die het blijkbaar niet belangrijk vinden om rustig aan een opgeruimde tafel te eten, zoals bij haar beste vriendin Keesje of bij Tobias, een goede vriend van haar ouders, op wie Engel ook dol is.

Haar vader staat bij het fornuis boven een pan met gebakken

eieren. Mmm, heerlijk: met extra uitgebakken spek voor haar!

Als Engel binnenkomt kijkt hij op. ‘Ha, daar ben je... net klaar. Wil je er een boterham onder of los?’

‘Los. Lekker.’

Hij kijkt haar even met gespeelde verbazing aan. ‘Waarom verbaast me dat toch niet? Wat sta je daar nou... ga zitten en eet.’ Hij lacht, met die leuke pretoogjes van hem, en ze kriebelt hem even in zijn baard als hij naast haar staat en haar ei op het bord schuift. Het spek knettert nog als hij een enorme berg naast het ei schept. Hoewel ze weet dat het loeiheet is, kan ze het niet laten om alvast een stukje in haar mond te stoppen. ‘Auwww...’

‘Eigenwijsje,’ mompelt haar moeder, terwijl ze blijft lezen in haar papieren.

Waarom zijn moeders toch zo irritant, denkt Engel, terwijl ze tegen het volgende stukje spek blaast. Heet is het spek het allerlekkerst, dus ze moet zorgen dat het niet te veel afkoelt.

‘Tobias komt straks toch hier?’ vraagt haar vader met volle mond. ‘Of ga jij naar hem toe als je uit school komt?’

‘Ik kijk wel...’ mompelt Engel, terwijl ze weer een stukje perfect gebakken spek in haar mond stopt. Hier zouden ze me altijd voor wakker kunnen maken, denkt ze. En voor chocolade natuurlijk...

Voor ze verder kan dromen over haar lievelingssnoep, gaat de bel. Verschrikt kijkt ze op. Nu al? Ze slikt een brok in haar keel weg. Geen spek, maar opkomende tranen. Hier heeft ze zo’n hekel aan. Ze weet al weken dat haar ouders weggaan en

ze vindt het ook helemaal niet erg. Soms zelfs wel fijn, even niet hun gezeur aan haar hoofd. Van Tobias mag ze altijd dingen die ze nooit van haar ouders zou mogen, zoals te laat naar bed gaan, spijbelen of enorm te laat komen, gaan shoppen omdat dat zo leuk is, de hele dag ijs en chips eten als ze daar zin in heeft. Maar toch, als het moment er eenmaal is, wil ze niet dat haar ouders weggaan. Eigenlijk houdt Engel niet van veranderingen. Ze wil dat alles blijft zoals het is. Natuurlijk weet ze ook wel dat dat niet kan, maar dat wil niet zeggen dat ze dat niet het allerliefste wil. Net als dat ze nu heus wel weet dat haar ouders bijna in de taxi moeten stappen, en toch hoopt ze dat ze ineens besluiten thuis te blijven.

‘Engel, liefje,’ klinkt het uit de hal.

Haar vader is zijn jas al aan het aantrekken en ze heeft er niets van gemerkt. Engel kreunt.

‘We gaan bijna weg. Kom je ons nog uitzwaaien?’

Natuurlijk. Wat zit ze nou te dromen. Knuffelen moet ze! Ze rent naar de hal, waar de deur al openstaat. ‘Mam, pap...’

Haar vader geeft net de laatste koffer aan de taxichauffeur en haar moeder... waar is haar moeder nou? Dan hoort ze dat achter haar de wc doorgetrokken wordt, waarna de deur opengaat. Wat heb ik toch een wonderlijke moeder, denkt Engel als ze naar haar kijkt.

Haar moeder staat nu in haar prachtige gele jas voor de spiegel en gooit haar lange donkere haar los, steekt het dan meteen weer in een sierlijke beweging met een paar spelden op. Ze is dan wel wetenschapper, maar ze ziet er zo anders uit dan haar

collega's. Haar moeder is supermooi en kleedt zich altijd heel bijzonder; jurken van ontwerpers van wie Engel de naam niet kent, strakke rokken met mooie blouses, soms pakken met glimmende platte schoenen. Meestal draagt ze hoge hakken, daar kan ze heel goed op lopen. Engel niet, al past ze ze wel heel vaak. Ze mag ze ook altijd lenen van haar moeder als ze een modeshowtje geeft samen met Keesje.

‘Vergeet je de poesjes niet eten te geven, schat?’ Haar moeder kijkt met een strenge blik via de spiegel naar Engel. Engel weet waarom ze zo kijkt. En ook waarom ze dit vraagt. De vorige keer toen haar ouders weg waren, hadden Tobias en Engel het best vaak vergeten. Toen haar moeder Saturnus en Jupiter weer zag, was ze zó geschrokken, ze herkende ze bijna niet meer. Haar moeder was zelfs een paar dagen van slag geweest. Als Engel ergens niet tegen kan, dan is het wel dat haar vader of moeder verdrietig is. Notitie, denkt Engel met grote letters in haar hoofd: **TWEE KEER PER DAG DE POESJES ETEN GEVEN. NIET VERGETEN!!!**

‘Engel?’ Haar moeders stem dringt aan.

‘Ja mam, sorry. Ik zei tegen mezelf dat ik het niet moet vergeten. Maak je geen zorgen, ik beloof het je, echt!’

Haar moeder kijkt niet erg gerustgesteld. Dan draait ze zich om en loopt naar buiten. ‘Kom schat, we moeten gaan.’ Ze strekt haar hand achter zich uit naar Engel, die hem meteen pakt. Haar moeders hand voelt warm en veilig en weer is daar die brok.

Niet huilen nu, denkt Engel. Dit gaat zo over.

Haar vader staat te praten met Tom. Tom is hun vaste taxi-chauffeur. Al jaren rijdt hij hen van en naar het vliegveld. Haar ouders zijn zo verstrooid dat Tom zelfs de tickets voor hen regelt. Wel zo handig. Had Engel maar zo iemand voor de dingen die zij vergeet. Volgens haar ouders is dat onzin, zij is nog een kind en kinderen moeten gewoon leren om dingen te onthouden. Engel heeft er een hekel aan, net als aan heel veel andere dingen. Neem bijvoorbeeld school. Rekenen, waar is dat nou goed voor? Of geschiedenis en aardrijkskunde? Haar vader onderbreekt haar gedachten.

‘Krijg ik nog een knuffel of stap ik dit keer gewoon in?’

‘Neeeee, wacht.’ Engel rent naar haar vader en springt in zijn armen.

‘Ho, ho.’ Haar vader lacht. ‘Ga je ons zó erg missen? Zondagavond zijn we er al weer, hoor.’

Engel weet het, maar toch duwt ze haar gezicht nog even in haar vaders baard. Heel even, en dan laat ze hem los. ‘Dag, pap!’ Daarna rent ze naar haar moeder, die met één been in de taxi stapt, terwijl ze omkijkt naar hun huis.

‘Ik ben toch niets vergeten, hè?’

Engel lacht. Iedere keer als haar ouders weggaan zegt haar moeder dat, en ook nu schudt ze zoals gewoonlijk meteen daarna haar hoofd, alsof ze de gedachte daarmee verdrijft. Engel doet haar weleens na voor de spiegel, maar dat ziet er altijd zo belachelijk uit.

‘Dag, mam. Als ik iets zie liggen, bel ik je.’

‘Ja schat, dank je. Als ik jou niet had...’ Haar moeder weet

dat ze dat niet zal doen, want het hele huis ligt vol papieren. En Engel weet dat haar moeder dat weet. En ook dat het niets uitmaakt. Haar moeder heeft alles in haar hoofd zitten, ook zonder haar papieren kan ze al die ingewikkelde dingen doen die ze doet. Zelfs haar vader is daar jaloers op. Hij heeft zijn werkspullen wél nodig en misschien vergeet hij ze daarom ook nooit.

Engel geeft haar moeder nog snel een kus voordat het autoportier dichtslaat. Nog een laatste zwaai en dan zijn haar ouders uit het zicht verdwenen. Engel staat nog een poosje de weg af te turen. Misschien komen ze nog even terug. Dan draait ze zich om. Tijd om na te denken.